

Murat Özyaşar

Gece Silgisi

Kokulu Silgi

Geldiler.

Öyle çoktular ki teker teker geldiler. Alınları ter, gözleri kin, kocaman kocaman ayaklarıyla geldiler. Sıra sıra dizdiler, ellerimiz havada, duvara dayadılar önce. Neden sonra, duvara çarpan dualar döküldü annemin ağzından: şeyh, pir ve evliyalara...

Ne yalan söyleyeyim; kara kara, uzun uzun silahlarını görmüştüm daha çok önce. Bir keresinde kaleye yediğim golden, topu getirmeye giderken karşılaşmıştım onlarla. Yanaklarıma yediğim tokatın sızısı bendedir hâlâ. Anlatmamıştım anneme, hâlâ bilmez. Bilsen, gider kafalarını kırardı herhalde. Hiç kimseye abinden bahsetme demişti annem, bir keresinde. “O İstanbul’da, çalışmaya gitti, tamam mı?” Tamamdı. Ben de zaten hiç görmemiştim onu. Duvarlarda asılı fotoğrafları olurdu. Annem bakar bakar, dudaklarında dualar biriktirirdi. Sahi, annem neden hep dua ederdi? Ne zaman hatırlasam onu; la hevla, suphanallah ve Allahuekber... Sevgiyle bahsederdiler abimden; özlemlerle, hasretle... Yaşıyor mu diye telaşlanmıyor değildi hani. Kaç kez öldü dediler; duvarlardaki fotoğraflara kara örtüler atıldı. Ondan söz açılınca, annem neden hep ağlardı? Kimeydi bunca ah, bu tespih çekmeler kime? Yas evi denirdi bu eve. Abim cesurmuş, gururuna düşkünmüş, onun için çıkmışmış. Konu komşularımız beni benzetemediler ona. Beş parmağın beşi bir değilmiş işte. Bilmem kime çekmiş bu, derlerdi. Zoruma giderdi. Ama annem, severdi beni.

Abimi ilk görüşüm. Bu, bize ilk gelişi. Ama o, hatırlıyor beni. Baktım benden uzun. Üstelik yakışıklı mı yakışıklı. Annem az bile anlatmış. Benim gibi sağ ayağı yerden on beş santim yukarıda değil. Diğerleri ona komutanım demekte.

Abimdi.

Dönersek güzel bir maç yapalım, dedi yanındaki. “Bu kez sizi yeneceğiz, üstelik öyle kafa golleri de atamayacaksınız.” Annem, o eskiden de hep top oynardı, dedi. Abim, beni takımlarına almak için kavga ederlerdi. Hep ileride oynar, gollerin çoğunu ben atardım, dedi. Sonra

beni gösterip, dışarıda görsem tanıyamazdım, dedi. Anne baksana, bana benziyor, demişti galiba. Ya da ben öyle sanmıştım. Öyle desin istemiştim; ama o demedi. Ben ne yapayım? Silahına dokununca, kaşlarını çatmıştı bana. Annem onu daha mı çok seviyordu, ne! Yıllar yılıdır başına bağladığı kara yazmasını ve fotoğraflardaki örtüleri atmış, rengârenk elbiseler giymiş, sanırsın eve gelmiş yeni gelin. Kaç kez başındaki yazmayı çıkar diye ağlamış, sızlamış, tepinmişim. Ama o, çıkarmamıştı işte.

Ben o yaşta, annemden utanırdım o zaman: Başındaki yazmasından, altın dişlerinden, alnındaki dövmeden, en çok en çok da Türkçe bilmeyişinden, öyle çok utanırdım. Sırf bu yüzden annemin okula gelmesini istemez, sınıf arkadaşlarımdan hiçbirini evimize getirmez, sokagımızın önünden bile geçirmezdim. Öğretmenimizin ünite dergisinde gösterdiği anneler neden farklıydı benim annemden? Benim annem neden şişman ve hep siyahtı?

Niye öyle çoktular, saydım saydım bitmediler. Aramaya başlayın, dedi, en büyük ve en sert ses. Sıra bende. Titreyen dizlerim. Sanırsın misafir odasındaki vazoyu kırmışım. Hiç ummazdım ama, beni geçtiler, annemi de... Odalara dağıldılar sonra, kiler ve banyoya. Soba borusu deliğine, odunluğa bakmayı unutmadılar. Yukarıda Allah, yerde biziz, dediler. Kimimiz, kimsemiz yok, derdi annem. O an inandım. Hiç kimse yok, dedi boğuk bir ses. Nefes alışverişlerimi duydum, annemin çok şükür, diyen sesini. Döndüm, göz göze geldik onunla. O mavi gözlü olanıyla. Göz kırptı, cebinden şeker çıkardı, başımı okşadı. "Oğluma almıştım, sanaymiş kısmet." dedi. Anneme döndüm. Sandım ki bana bakmıyor. Aldım. Büyüyünce ben de onun gibi olacağım. Dedim silahlarım olacak: Beni hep kaleye koyan takım kaptanımı korkutacağım. Sanki abimin tek mi var, benim de olacak. Haki elbiselerim olacak; sağ elimi alnıma götürüp diyecektim ki: Merhaba! Kocaman kocaman ayaklarımı düşündüm sonra. Sakalımı uzatacaktım uzun uzun... Annem duymasın, sonra çok kızar. Onların kötü olduğunu anlatmıştı bir bir, bir zaman önce. Unutma, demişti, e mi! Nasıl hatırlamam?...

Rahat olun ve beni iyi dinleyin. Karakol kuracağız bu evde. Gidip gitmeyeceğimiz size bağlı, dedi en tanıdık ses. Bense korkardım bu sestem. Gözlerim büyür büyür de öyle bakardım ona. Belli daha çok kalacağız burada, dediler. Annemin eteklerine tutundum. Bitmeyen dualarıyla annem, sanki unutmuştu beni. Korkma, büyüyünce unutursun, demişti içlerinden bir diğeri.

Unutmadım.

Perdeler çekildi. Annem durmadan sustu. Demek nereye gittiklerini öğrenemeyeceğiz, dedi, en korktuğum ses. Öyle çok beklediler. Annem sanki lâl. İçinden dualar okuduğu belli, gözleri yukarıda, elleri tespihinde. Yine göz göze geldik onunla. Yine göz kırptı, mavi gözlü olanı. Hangi takım tutuyorsun, diye sordu:

— Galatasaray, dedim.

— Ben de, dedi.

Evet evet, onun gibi olacağım: Silahlarım olacak, haki elbiselerim, yere basan kocaman kocaman ayaklarım.

Elini boynuma dolayıp yanaklarımı okşadı. Uzun bir imtihandan geçtiğimi sonra sonra anladığım, o uzun soruyu sordu:

— Abinler nere...

—

Sanki bugüne dek, üzerime titreyen, uyuyayım diye dizlerini bana bağışlayan o değilmiş gibi... Ben, o gözleri bir kez olsun, daha öyle görmedimdi. Yıllar yılı, biriktirmiş biriktirmiş de nice sonra sorabilmişim annem:

— Ben oğlum bir şeker mi büyüttüm?

Yoklama Defteri

— Oğuz

“Ben buradayım, siz neredesiniz?”

— Yusuf

“Kaldırım ve sinemalardan sonra; evet evet, buradayım.”

— Helim

“Ez li vir im: Buradayım.”

— Sevim

“Görmediniz beni; bakın, ben de buradayım.”

— Ferid

“Oradaydım. Düşeydim. Buradayım.”

— Onat

“Kahvede dördüncü arıyorlardı. Gittim, almadılar. Buradayım.”

— Sait

“Biri hişt hişt dedi sandım. Hep buradayım.”

— Ziya

“Fotoğraf çektirmeye gitmişim, yeni geldim, mazur görün. Buradayım.”

— Haldun

“Saatlerin tik-taklarına daldım, geciktim. Ama buradayım.”

— Hasan Ali

“Hangi zaman dersiniz, ben nasılsa buradayım.”

— Kahraman

— ...

— Kahraman

“Hocam onu yok yazın. O, abisinin yerine gitti, dediler.”